

nikoli ni videla ne krogle ne ognja ne svetlobe! Da ogenj peče, še huje ko kopriva, to ji je bilo znano, ker je bila prišla nekoč preblizu goreče sveče in si opekla prste. A kakšen je prav za prav ogenj, kakšen plamen, tega si ni mogla predstavljati.

Ob nedeljah je rada hodila z materjo v cerkev. Poslušala je vsa prevzeta orgljanje, petje in propovedi. Ko je duhovnik čital nekoč evangelij, ki govori o tem, kako je Zveličar podelil vid ubogemu slepcu, je vsa vztrepetala v silni želji, da bi prišel Sin božji še enkrat na svet. O saj bi gotovo tudi njo ozdravil, ako bi ga prosila!...

Bila je Anica že precej odrasla, ko se je v njenem življenju vendar nekaj spremenilo. Prišlo je čisto nepričakovano! Čez poletje so prihajali v ta kraj včasih tudi tujci. Pa se je zgodilo, da se je naselila ondi za nekaj tednov neka učiteljica, ki je bila nastavljena v zavodu, kjer se revčki, ki zaradi slepote ne morejo obiskavati rednih šol, učé marsikaj koristnega in se navadijo celó čitati. Ta učiteljica se je začela zanimati za slepo Anico. In ker se je prepričala, da je bistroumna in nadarjena, ji je pripomogla do tega, da je bila brezplačno sprejeta v zavod, na katerem je poučevala. V svojih nadah se ni varala. Anica je hitro napredovala in se po par letih kot prerojena vrnila domov. Znala je marsikaj, kar je vzbujalo občudovanje njenih nekdanjih vrstnic in vrstnikov. Odslej ni svoje nesreče več tako bridko občutila. Ako ji je bilo dolgčas, je posegla po tistih čudnih listih, ki so jih ji bili dali kot darilo, otipavala črke na njih, zbirala jih v besede, ki so ji — združene v celoto — povedale premnogo zanimivega. Pri tem je imelo dekle vedno dovolj občudovalcev. Ti so jo često preprosili, da jim je tudi na glas čitala.

Tako so ji potekali meseci, potekala leta...

Andrejček je hodil med tem po svetu. Postal je bil krepek, zdrav fant. Ker je imel starejšega brata, ki je z lahkoto sam opravil domača dela in ni bilo bogastva pri hiši, je moral kmalu z doma, služiti si kruha. Sicer pa ga je itak mikalo v svet. Trditi se o njem ni moglo, da bi bil len, pač pa je imel to napako, da ni nikoli dolgo vztrajal pri enem in istem poslu. To je bilo vzrok, da se ni nobenega rokodelstva naučil. Pa tudi na enem kraju ga ni trpelo dolgo. Vedno ga je gnalo naprej. Tako je blodil po svetu sem in tja in se bolj in bolj oddaljeval od doma. Od začetka se je domačim še kaj oglasil, pisal še semtertja kako pismo, sčasoma pa je popolnoma umolknil, tako da že nihče ni več vedel, kje je in ali je sploh še živ ali pa že mrtev. Naposled so celo njegovi domači pozabili nanj, še bolj pa seveda drugi ljudje.

(Konec.)

Venceslav:

Zaklad.

*Tam daleč, tam daleč
za tretjo goró
v globokih dolinah
zakladi cvetó.*

*Pa noče zaklada
in noče zlatá —
saj v koči borni
zaklad svoj ima.*

*Moj brat je ubožec,
moj brat ni bogat,
v daljavo bi stopil
in dvignil zaklad.*

*Saj mati ga spremlja,
ko mora med svet,
sprejema ga mati,
ko vrača se spet.*